

Ten einde raad ga ik voor de wilde aanpak. Ik telefoneer met elke Courbier die zich in de buurt van Marseille durft op te houden

In een officiële brief aan België, die terug te vinden is in het archief van Brussel, wordt dat ietwat gepolijst: 'de Amerikaanse ambassade vermoedt dat het werk in Oostenrijk terecht kwam', gevolgd door een opgelucht: 'werken die zich buiten de Bondsrepubliek bevinden, mogen wij opsporen noch restitueren'. Verder niks mee te maken, bis.

RIMPELINGEN

Kunstwerken zijn als dolfijnen. Ze blijven een poos onder water, maar vroeg of laat komen ze aan de oppervlakte om lucht te happen. Dan verschijnen ze op een veiling, worden ze geëxposeerd in een museum, of hangen ze op een kunstbeurs. Wie er één wil vinden, moet geduldig naar de rimpelingen in het water turen.

De Memling van Renders is lange tijd onzichtbaar gebleven. Alleen in gespecialiseerde kringen waren er nu en dan kleine rimpelingen, te minuscuul om buiten het wereldje te worden opgemerkt. Zo werd het Brugse Groeningemuseum in 1976 discreet benaderd door de Nederlandse galerist Hans Cramer, die het werk aanbood. Dat heeft de buitenwacht nooit geweten.

Daarna werd het stil. De dolfijn dook weer onder. Tot de volgende rimpeling, in 2012. Aan de ULB verscheen een wetenschappelijke publicatie waarin Jean-Luc Pypaert een reeks werken van Vlaamse Primitieven inventariseerde. En daar was het: het Göring-paneeltje. Met foto en al. 'Tot 2009, Marseille, Robert Courbier', staat er als referentie bij.

Zo gaat het vaker in kunstmiddens. Doorgaans geldt uiterste discretie over iemands bezit. Dat er toen wél een naam werd vrijgegeven, wou zeggen dat de persoon in kwestie het niet meer in zijn bezit

